

Udseende af. Men det ærede Medlem havde jo faaet denne Henstilling fra sine Vælgere, som han sagde, og har været nødsaget til at fremsætte den her. Dette skal jeg ikke strides med det ærede Medlem om, men, jeg mener, at han kunde have gjort det paa en, i alt Fald for en enkelt af de indkaldtes Hustruer, mindre opsigtvækkende og mindre saarende Maade. Dette havde det ærede Medlem sikkert ikke tænkt paa, thi ellers havde han dog vist ikke oplæst ordret de Oplysninger, som Hjælpekassebestyrelsen har tilstillet ham.

Den ærede Indenrigsminister, som, det erkender jeg, har taget sig overmaade humant af denne Sag, de indkaldtes Hustruer, kom mig særdeles stærkt til Hjælp, idet han fremdrog andre Eksempler paa, at Hjælpekassebestyrelser er optraadt, for ikke at sige inhumant, dog i hvert Fald mindre humant og i alt Fald paa en Maade, som ikke er i Overensstemmelse med den Aand, hvori de Love, her er Tale om, er vedtagne. De Eksempler, som den højtærede Indenrigsminister nævnede, kan læses i Tidenden, og jeg skal derfor ikke opholde mig ved dem. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at Rigsdagen under første Behandling af Finanslovsforslaget bogstavelig talt er det eneste Sted, hvor det er muligt at paatale Hjælpekassebestyrelsernes Optraeden. Hjælpekassebestyrelserne er suveræne, de har ikke nødtigt at tage Hensyn til Instrukser eller Paalæg hverken fra Amt eller fra Ministeriet, de kan handle ganske efter eget Skøn og Tykke. Og naar de saa ikke er humane, men tværtimod inhumane, saaledes som det har vist sig at være Tilfældet i Brøndum-Hvidbjerg, har man ikke noget andet Sted at paatale det end netop Rigsdagen, og jeg mener ogsaa at kunne se paa den Maade, hvorpaa man efterhaanden har trukket i Land i Brøndum-Hvidbjerg, at man har frygtet for den Omtale, som man kunde blive Genstand for her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) kunde ikke undlade at blande sig i dette Spørgsmaal om Hjælpekasserne. Det ærede Medlem mente, at nu havde det ærede Medlem fra Skive sagligt og grundigt modbevist de Anker mod Hjælpekassebestyrelserne i Almindelighed og mod Hjælpekassebestyrelsen i Brøndum-Hvidbjerg i Særdeleshed, som jeg havde fremsat. Det ærede Medlem fra Sæby sagde, at der findes jo baade gode og slette Mennesker ogsaa mellem Gaardmændene, og

gode og slette sidder vel ogsaa Side om Side i Hjælpekassebestyrelsen, og derfor kan naturligvis saadanne Forhold som af mig skildret indtræffe. Men han var overbevist om, at i Almindelighed optraadte Hjælpekassebestyrelserne humant, han haabede det, og han troede det o. s. v. o. s. v. Men det ærede Medlem kunde ikke lade være at blande et andet Forhold sammen med Spørgsmaalet om Hjælpekassebestyrelsen. Det ærede Medlem mente, at det var saadan en Sjølesvir for os Socialdemokrater at komme til at tale om noget, der var ubehageligt for Gaardmændene, og vilde saa til Gengæld fremhæve et Forhold, som Gaardmændene efter hans Opfattelse havde uhyre megen Fortjeneste af, og han nævnede saa Gaardmændenes Modtagelse i deres Hjem af københavnske Feriebørn. Maa jeg gøre opmærksom paa, at dette, at den danske Gaardmandsstand er saa overordentlig villig mod københavnske Feriebørn, er en fuldstændig Fiktion. Det er en fuldstændig Misforstaaelse. Naar man tager Gaardmandsstanden som Helhed, har Forholdet ikke været det, som det i Almindelighed har været antaget, at de københavnske Feriebørn skylder den danske Gaardmandsklasse en særlig Tak, fordi de bliver modtaget i Sommerferien ude omkring i Gaardmandshjemmene. Jeg har nemlig, naar jeg om Sommeren ude omkring paa Landet har spejdet efter, hvor disse Gaardmandshjem var, der havde saadanne københavnske Feriebørn, haft uhyre vanskeligt ved at finde dem. Naar Feriebørnene er kommet til Jernbane-Bystationerne — jeg har set det i sin Tid i Svendborg, senere i Aalborg og nu i Skive —, har jeg bemærket, at det var et forbavsende stort Antal Børn, der ikke kom længere end til Byerne. Og naar jeg færdedes ude omkring paa Landet i Sydfyn, Nordjylland og nu i Vestjylland, har jeg meget sjældent truffet en Gaard, hvor der var et københavnsk Feriebarn, som ikke hørte til Familien. Jeg har nu i disse Dage søgt Oplysning hos Lærere, som her i København har haft med Udsendelsen af Frikolebørn til Feriepladser at gøre, og de Oplysninger, jeg har faaet, er ikke flatterende for den danske Gaardmandsklasse. Jeg siger her udtrykkelig Gaardmandsklasse, jeg taler ikke om de enkelte Gaardmænd, som har modtaget københavnske Feriebørn, for de fortjener naturligvis Tak derfor — og selv om jeg selvfølgelig ikke har nogen Berettigelse til at takke dem paa nogen andens Vegne, vil jeg dog paa